

Juma Kliebenstein

Naktis, kai aš tapau
**SUPER-
KIETAS**

Alma littera

Ižanga

Aš įstrigęs.

Aš kaip reikiant įstrigęs.

Galiu kiek noriu muistytis ir spardytis, vis tiek nepajudu iš vietos nė per centimetrą.

Jums tai atrodo girdėta? Man taip pat.

Aš vėl su jums. Martinas, nevykėlis, pasibalnojęs nosį televizijos pranešėjos akiniais, praėjusią vasarą įstrigęs vaikiškoje čiuožynėje su dramblio ausimis. Akinių, tiesa, dabar nebenešioju. Jie guli mano rašomojo stalo stalčiuje, jeigu pamesčiau kontaktinį lęšį ir likčiau aklas kaip kurmis. Galbūt dar prisimenate, kaip mudu su Karliu bandėme priešintis nuostabuolių penkiukei ir tapti kieti. Tiesą sakant, visą laiką norėjau jums papasakoti, kas atsitiko paskui. Tačiau ketinau palaukti, kol įvyks kas nors išties kieta, ir tai nutiko šiąnakt. Ir turiu pripažinti, džiaugiuosi, kad tai baigėsi.

Mat aš buvau įstrigęs dvokiančioje tualetų kabinoje ir dėl to kandžioju sau krumplius.

Iš tiesų man nereikėjo tenai lįsti, taip atsitiko per kvailą atsitiktinumą.

O buvo taip. Aš uždariau tualetu duris ir jau ėjau prie pisuaru. Staiga man už nugaros durys vėl atsidarė ir įėjo Zuteris, mano fizikos mokytojas.

– Sveikas, Martinai, – linksmai pasakė jis.

O mane išpylė prakaitas. Kaip gigantiškai nemalonu, kai šalia tavęs telžia tavo mokytojas. Brrr. Man atrodo, kad ir joks normalus mokytojas nenori, kad tuo metu šalia jo stovėtų mokinys. Tačiau Zuteris takto turi tiek pat kiek raganosis. Jam nėra nemalonių dalykų. Aš nenorėjau rizikuoti, todėl dėl visko padariau staigų posūkį ir nucimpinau į kabiną. Tenai užšoviau duris, nuleidau klozeto dangtį, atsisėdau ant jo ir bandžiau nusiraminti. Aišku, ne dėl to, kad šalimais Zuteris. Tas stovėjo priešais pisuarą ir smagiai čiurškėsi. Aš jaudinausi dėl to, kas laukė paskui. Tačiau apie tai vėliau, dabar apie viską iš eilės. Juk laiko į valias.

Kai Zuteris nusičiurškęs pasišalino, norėjau pagaliau išeiti iš to dvokiančio tualetu. Aš atsistojau ir pasukau spynele. Tai yra norėjau pasukti. Bet negalėjau. Bandžiau dar ir dar, tačiau ta sumauta spyna nė krust. Keliskart riktelėjau, šaukdamasis pagalbos, bet Zuteris buvo jau seniai išėjęs. Apimtas nevilties ėmiau klebenti rankeną, nors buvo aišku, kad tai nieko nepadės. Tos durys buvo kažin kada įstatytos ir spyna, matyt, taip pat. Tarp durų ir grindų, tiesa, buvo nemažas tarpas, tačiau per

siauras, kad pro jį būčiau galėjęs pralįsti AŠ. Paskui atsistojau ant klozeto dangčio pažiūrėti, ar galėčiau persiropšti per kabinos sieną, tačiau tarpas tarp durų ir lubų buvo dar siauresnis negu tarp durų ir grindų. Pro jį, ko gero, nebūtų pralindęs net Karlis, geriausias mano draugas, kuris, žinia, plonas kaip sliekas. Pernai, kai buvau įstrigęs baseino čiuožynėje, Karlis man padėjo. O dabar jis net nežino, kur išvis esu. Ir negaliu niekam pranešti, nes čia, rūsyje, mano mobilusis neveikia. Ir kodėl aš šiandien atėjau kaip tik į šį atokų tualetą rūsyje, kur kas nors užklysta tiktai atsitiktinai?

Turbūt niekada nėra gerai įstrigti tualetu kabinoje. O man metas buvo išimtinai netinkamas. Jeigu tučtuojau iš čia neišeisiu, pražiopsosiu geriausią savo gyvenimo galimybę. Nors tu pasiusk! Man dabar nieko daugiau nelieka kaip tik laukti, kol kas nors čionai užklys ir mane išvaduos, o tai gali užtrukti. Ir kad šiuo metu neturiu ko geriau nusitverti, tai papasakosiu, kaip man pastaraisiais mėnesiais sekėsi ir ką tai turi bendra su geriausia mano gyvenimo galimybe.

I skyrius: Naujieji mokslo metai

Naujųjų mokslo metų pradžia buvo daug žadanti. Ašėjau į septintą klasę, o Bodelis liko mūsų klasės auklėtoju. Jis, tiesa, kartais gan vangus, bet užtat nesikarščiuoja, ir tai gerai.

Be to, po gigantiškai praleistos vasaros mano nuotaika dar buvo puiki. Taip pat galėjau nebebijoti Luko, savo buvusio mirtino priešo, kuris buvo man pavertęs pragaru pastaruosius dvejus metus. Jis, maniau, garantuotai laikysis vasarą pasiekto mūsų susitarimo ir niekada nerizikuos, kad jo kvaila gauja sužinotų, kokia išties jo tariamai turtingos ir puikios šeimos padėtis.

Buvo keista vėl grįžti į senas patalpas. Atrodė, kad nuo tada, kai paskutinįsyk čia buvau, praėjo daug metų, o iš tiesų tik šešios savaitės. Nuobodžiauti nebuvo kada. Galbūt jūs dar prisimenate, kad mūsų megabjaurus anglų kalbos mokytojas Lemelis (jį aš būčiau mielai pakeitęs kitu) jau per antrą pamoką kietai papurtė Luką ir kad man pavyko išgelbėti jį nuo gresiančio šešeto ir didelių nemalonumų. Turiu pasakyti, kad pasijutau gan kietai, kai bendraklasiai, anks-

čiau manęs visai nevertinę, ėmė manimi savotiškai žavėtis. Ir nuoširdžiai džiaugiausi, kad Lukas namie nekentės nuo bjauraus savo tėvo, kokio niekas nėra nusipelnęs.

Tačiau ramybė truko neilgai.

– Seiliau, – sušnypštė Janikas, kai aš per trumpąją pertrauką ėjau pro jo suolą.

Apsimečiau, kad nieko neišgirdau. Tai išbandyta taktika, kuri paprastai pasiteisina.

– Misteris Paršelis dabar, matyt, labai didžiuojasi savo puikiu poelgiu, – tarė Nojus.

Nuostabuoliai nusijuokė.

– Ei, atstok nuo jo, – išgirdau Luko balsą. – Jis juk išties kietai suveikė.

Aš būčiau mielai pasižiūrėjęs į suglumusius Janiko ir Nojaus veidus. Jie juk nežinojo, kad Lukas Karliui ir man buvo pažadėjęs garantuoti ramybę. Jie, ko gero, manė, jog Lukas kuoktelėjo, kad užstoja kaip tik vieną iš nevykėlių. Tačiau dėjausi, kad man jų kalbos nerūpi, ir ramiai nužgiavau į savo vietą šalia Karlio.

– Žiūrėk, – tarė jis ir parodė ton pusėn, iš kurios buvau atėjęs.

Janikas spoksojo į mus, nutaisęs kvailą miną. Jis taip ištempė į šonus ausis, kad jos beveik horizontaliai atlėjo nuo galvos. Tai, matyt, turėjo būti ypač juokinga užuomina į dideles kaip burės Karlio ausis.

– Mūsų didysis nuostabuolis šiandien ypač linksmi nu-

siteikęs, – sumurmėjo man Karlis. – Tad privalu jam dera-
mai atsakyti.

Karlis įžūliai išsiviepė prieš Janiką.

– Ar tau neatrodo, kad Janikas šiek tiek panašus į kar-
vę? – paklausė jis, paskui išsprogino akis, iškišo liežuvį ir
sumūkė. Tada Janiko mina galutinai sukvailėjo, nes jis, aiš-
ku, nieko nesuprato.

O man reikėjo suimti save į naga, kad neimčiau garsiai
kvatotis. Mat, kai pagalvoju apie karves, visuomet prisime-
nu anekdotus, kuriuos mėgsta pasakoti mano senelis. Juo-
se paprastai kalbama apie karvę Elzę, o Janikas kaip tik
spoksojo lyg karvė, todėl pasiūliau Karliui nuo šiol pakeisti
nuostabuolių pravardę.

– Puiku, – šnipštelėjo Karlis. – Elzės!

Nuo šiol slapčia vadiname juos elzėmis, nuo pirmo iki
ketvirto numerio. Nuostabuoliai išties yra penki, bet Lukas
mums dabar Lukas.

– Mū, – sumūkė Karlis, kai elzės per ilgąją pertrauką kaip karvės bidzeno paskui Luką prie mūsų ūkvedžio šėryklos.

– Įdomu, kaip Lukas juos išmokys prie mūsų nesikabinėti, – pasakiau aš ir atsikandau banano.

– Jie tokie kvaili, kad tai, matyt, šiek tiek užtruks, – atsiduso Karlis.

Ir jis neklydo.

Kai po ilgosios pertraukos grįžome į klasę, aš klektelėjau į savo vietą ir vos negavau iš baimės infarkto. Kėdė po manimi susmego ir lūžo perpus, o aš visu svoriu plojausi ant pasturgalio ir sukaukiau iš skausmo. Nuostabuoliai savo kampe garsiai nusikvatojo.

– Mulčiai neraliuoti, – sušuko Karlis, padavė man ranką ir padėjo atsikelti.

Stodamasis sukandau dantis. Sėdynę skaudėjo kaip reikiant. Aš baisiai supykau. Kvaili juokai vienas dalykas, bet jeigu elzės vėl pradės kišti prie manęs nagus, tai bus nebejuokinga.

– Gal iš proto išsikraustėte? – užbaubiau aš.

– Meees? – atsakė Finas ir apsimetė nustebeš. – Mes juk sėdime čia, ir viskas.

– Kuo mes kalti, kad misteris Paršelis toks sunkus, kad jo kėdė neatlaiko? – tarė Timas.

– Nors jis ir sulyso, – pridūrė Nojus, – bet paršas lieka paršu.

Aš paieškojau akimis Luko. Mat negalėjau įsivaizduoti, kad jis prisidėjo prie tokios šunybės. Ir neklydau, Luko klasėje nebuvo.

– Užsičiaupkit pagaliau, – išgirdau mergaitišką balsą ir nustebęs apsidairiau. Jis buvo Alinos, Luko gerbėjos! Ji stovėjo įrėmusi į šonus rankas ir piktai žybsėjo akimis į elzes. – Jūs visiški idiotai, – sušnypštė paskui ir priėjo prie manęs.

– Na, kaip tu jautiesi? – paklausė susirūpinusi.

Tą akimirką įėjo Lukas. Jis sunerimęs pažiūrėjo į mane, Aliną ir elzes.

– Kas čia dedasi? – paklausė jis.

– Klausk savo kolegų, – atsakiau.

Lukas persimetė su nuostabuoliais keliais žodžiais, bet beveik nieko neišgirdau, nes prie manęs priėjo dar keli klasės draugai ir paklausė, ar viskas gerai.

– Kentėti galima, – atsakiau.

– Aišku, kad čia Timo ir Fino darbas, – pasakė Ana ir garsiai išpūtė orą. – Jie dar prieš skambutį nulėkė į klasę. Šūdžiai.

Jaučiausi taip, lyg ant mano sėdynės būtų šokęs polką peilių rinkinys, bet džiaugiausi rodomu dėmesiu: Sofi ir Lena net išėjo atnešti man naujos kėdės.

– Viskas gerai, – tariau aš, pasistengiau nutaisyti ramų balsą ir nerūpestingai išsišiepti.

Tada į klasę įėjo Bodelis. Ir visi spruko į savo vietas.

Atsigrėžiau į elzes ir prisimerkiau. Lukas, matyt, dar nebuvo iki galo suvaldęs savo gaujos, bet negalėjau dėl to ant jo pykti. Ir pats buvau manęs, kad turėtų dar šiek tiek užtrukti, kol elzės supras, kur jų ganyklos ribos.

Tačiau tai buvo ne mano reikalas. Lukas atsiprašydamas pasižiūrėjo į mane ir slapčia parodė, kad padarys savo.

– Įdomu, kaip jam seksis, – šnipštelėjo man Karlis ir pavartė akis.

Aš atsidusau ir atsisukau į priekį.

Pamoka buvo prasidėjusi.